

Berlingnum" að hann væri orðinn etrzáð. Og hefði fadir þinn að eins gjört sér far um, að vera meira nettmenni, og ekki verið eins smásálarlegur með ljós og eldivið — að vísu er hann ekki eins lædur og minn — eins og fyrnefndi stórkaupmaðurinn — en hann hefði þó vel getað verið orðinn kammerherri, ef hann hefði laft dálitið brot af því, sem eg vilði kalla mannsbrag. Já, eg hefi víst ekki hagað mér eins og eg hefði átt að gjöra, þegar eg var í vist, því mér hafði aldrei verið kent að kvenfólk ætti að sjá um sig sjálfst . . . nei — nei — skilur þú nú, hvað eg á við, Palla? Þú gjörir það víst ekki?

— Ekki eitt einasta orð, mamma.

— Læja, guði sé lof. Því tungan hleypur stundum með menn í gönur, Palla! En heyrðu, barnið mitt, ef eg hefði ekki tekið föður þínum, honum Péttri Jakob Pétursyni, hvar hefðir þú þá verið, elsku litla stelpa mín? — Þá — já, þá hefði eg verið búin að gjöra út af við mig fyrir tuttugu árum. Öll þau ár, sem eg hefi haldið út þín vegna. Því eg sá býsna fljótt, að sá maður, sem tók fjögur herbergi á leigu, og varð hálvondur, ef lagt var í fleiri en einn ofn, myndi aldrei geta hafið sjálfan sig og því síður konu og barn blátt áfram sagt upp úr skitnum, eða, ferigefðu Palla, óhreindunum. Þess vegna varð eg að reyna að koma þér upp úr honum, litla skiinnið mitt. Kystu mig, Palla!

— Já, já, mamma mín! Eg hefi svo sem heyrt allan þann gaurangang, sem þú hefir orðið að hafa út af skólalopningum og tíma-kennslupeningum mína vegna.

— Já, stelpa mín, ha, ha! Á, eg þoli ekki að bleja. En eg stú sífellt af matreiðslupeningunum, því eg kom honum til að trúa, að lærdómar þinn kostaði 14 krónum minna á hverjum mánuði, en hann í raun og veru kostaði. En nú kant þú líka ókenn og útlend tungumál svo vel, að þú getur talið að við ráðherra og þvilika stórböfðingja, ef við lægi.

Pálína gat ekki fengið af sér að segja, að svo mikill árangur hefði þó ekki orðið af smáskildingunum, sem klipnir voru af heimiliskostnaðinum. Til þess að komast hjá því að svara, kysti hún móður sína í hnakkrófinu.

— Er hann þó ekki svin? hrópandi móðir hennar alt í einu. Þarna hefir hann hengt gráu ullarsokkana sína til þerris á brikina á hægindastólnum framan úr stofunni og hefir borið hann hingað inn. Berðu hann fram í stofuna aftur, Palla! Því það er þó reglulegur fj. . . sódaskapur, úr því að mena hafa nú stofu, að setja stofugögnin inn í svefnherbergið. Svo miklið lærði eg þó, þegar eg var í vist hjá finu fólk, en Pétur er og verður aldrei annað en ómerkilegur maður. Og þó — þó hefi eg litið upp til hans. Og að eins vegna þess, að hann var karlmaður. . . . já, Palla! — eg gjöri það